

ОВАКО МИ УЧИМО НА ЧАСОВИМА СРПСКОГ ЈЕЗИКА!

ЈЕДНА ДИВНА ДЕВОЈЧИЦА ЈЕ НАПИСАЛА ПРИЧУ СВОГ ЖИВОТА. ШТА БИХ ПРОМЕНИЛА У САДАШЊОСТИ

Сви смо ми дошли у овоземаљску башту, која се зове живот. Ми течемо као време, патимо, радујемо се, смејемо, болујемо, волимо, а у ствари живимо.

Живимо живот како морамо. Глава ми је пуна мисли. Садашњост доживљавам некад лепо, некад монотono, а у себи прижељкујем да што пре прође и нестрпљиво корачам ка свету који ја желим.

А какав ће он бити? Хоће ли бити онакав каквим га ја замишљам, или ће га стварност кројити по својој мери? Када бих могла, радо бих променила своју садашњост. Желела бих да никад нисам осетила бол и тугу коју осећам сада. Волела бих да се нисам нашла у овој ситуацији, када водим битку са болешћу. Живела бих живот без размишљања када ћу опет вадити крв, или када ћу опет ставити браунилу, када ће ова битка да се заврши, а да ја добијем рат.

То је све Бог подарио мени, али ако бих могла да променим садашњост, била бих здрава. Ништа друго не бих мењала. Имам породицу, кров над главом, све што ми треба за нормалан живот. Само ову битку да завршим и моја садашњост би била идеална.

Знам да ће све ово проћи и једнога дана остати иза мене. Све ћу то оставити у прошлости, знајући да је то сам један лош период мога живота, који ћу бацити у заборав.

Ана Пеливановић, пети разред, Онкологија

Наставник: Кристина Пантелић

ЧЕТВРТИ ШКОЛСКИ ПИМЕНИ ЗАДАТАК И ЈЕДНА НАВИЈАЧКА ПЕСМА

У ИЗОЛАЦИЈИ

Када је вирус корона „стигао“ у Србију, одмах су уведене мере безбедности. Ја сам их некако и прихватила, али је Ана била ван себе од беса што више неће моћи да се шета колико она хоће. Почеле смо да се навикавамо на велике гужве у продавницама, на ношење маске и рукавица. Домаће задатке смо, наравно, имале, али чим бисмо све завршиле, отишле бисмо право напоље да мало прошећамо.

Бакама и декама старијим од шездесет пет година је, по мом мишљењу, било најтеже. Они су тек после доста времена, једном дневно могли да излазе на пола и сат времена. Драго ми је да је било и оних који су волонтирали и помагали нашим драгим старијим суграђанима.

Тако су споро текли дани, све је прешло у навику.

Анчи би одбројавала последња два минута пред забрану шетања. Најгоре је било за викенд, када није могло да се излази. Али, Ана, мама и ја смо играле разне игре, спремале торте и колаче и тренирале понекад карате преко Скајпа. Када су, коначно, укинуте мере безбедности пре неколико дана, сви смо поново били срећни. Остале су неке мере које морамо и даље поштовати, мада се неки људи понашају тако као да корона вирус никада није ни био.

Највише сам захвална докторима и медицинским сестрама који су били будни, данима нису ишли кући и спасили су многе животе. Треба сви да се угледамо на њих, да помажемо једни другима у свему.

Ја сам у овој изолацији схватила да морам да имам више стрпљења и да, само ако верујем у нешто, могу то и постићи, уз труд и упорност.

Милица Нешковић, 6. разред, Церебрала 2

МОЈА ШЕТЊА ПО АДИ

Ја волим да се шетам свуда, нарочито по Ади. Када је објављено да је укинута ванредно стање, скакала сам од среће. Одмах сам рекла мами да идемо на Аду да прошетамо један круг. Мама се, наравно, сложила и рекла да идемо за викенд.

У недељу, чим сам отворила очи, позвала сам их: „Устајте, девојке, хајде, хајде!!!“ Ручале смо, спремиле се и кренуле у четири. После неког времена, виделе смо наше другаре. Мало смо попричале са њима и наставиле даље. Скренуле смо ка води и и бацале каменчиће. Вратиле смо се на стазу и пустиле мало музику. Пошто смо биле гладне, сале смо да поједемо по пљескавицу. Касније смо причале, смејале и наравно, сликале се када смо дошле до пола Аде. Кад смо прешле на другу половину, већ је било девет сати.. Нахраниле смо Жућу остатком моје и мамине пљескавице (Мица је као и увек своју појела) и дале му мало воде. Жућа је био јако гладан и жедан, па нам је само махнуо репићем и почео да једе.

Када смо стигле кући, болеле су нас ноге, али смо биле срећне и поносне што смо успеле да прођемо толики пут.

Ана Нешковић, 6. разред, Церебрала 2

НА КРАЈУ ОСМОГ РАЗРЕДА

Ускоро долази тренутак када ћу морати да изаберем чиме ћу се бавити, а то није нимало лако. Човек већи део свог живота проведе радећи, зато треба направити добар избор.

Надам се даћу успети да радим посао који волим и да ће ми он омогућити пристојан живот. Желим да ми он буде додатна мотивација која ће ми давати енергију да опстанем у животу, да напредујем, да се едукујем и усавршавам. Мој велики успех би био када бих својим радом помагао другим људима, али тренутно могу само да се надам. Треба још много времена да проведем учећи и напредујући.

Иако сви једва чекамо да одрастемо и пронађемо оно чиме ћемо се бавити у животу, мислим да не треба журити и да ће све доћи кад за то буде време.

Дејан Селаковић, 8. разред, Кућна настава

ЗВЕЗДАНА

И ПРЕ НЕГО СИ РОЂЕНА,
ЈОШ ТАДА САМ ЗНАО ЈА
ДА ЋЕ СЕ ДУША МОЈА
ЗВАТИ **ЗВЕЗДАНА**.

ДА ПРАВА ПЕСМИЦА
ШТО ПЕВАЋУ ТИ ЈА
БИЋЕ НАЈЛЕПША

„О, ЗВЕЗДО, ЗВЕЗДАНА,
О, ЗВЕЗДО ЗВЕЗДАНА,
ЉУБАВИ ЈЕДИНА,
О, ЗВЕЗДО, ЗВЕЗДО,
О, ЗВЕЗДО, ЉУБАВИ ЈЕДИНА!“

Денис Џаферовић, 7. разред, Кућна настава

Наставник: Јадранка Вељовић

ОСОБА КОЈА МИ СЛУЖИ ЗА УГЛЕД

Особа која ми служи за углед је Владимир Владимирович Путин.

Код њега ми се допада то што је уредио целу Руску Федерацију и улепшао. Најлепши догађај у целом мом животу је кад сам чекао шест сати Путина испред Храма Светог Саве. Свиђа ми се то што је Супермен. Тренира карате, плива, вози авион, воли децу и животиње, помаже деци са посебним потребама.

Њега сам изабрао за овај писмени задатак зато што је моћан и диван човек и сви га воле и поштују, али највише га поштују Срби.

Јован Алексић, 6. разред, Кућна настава

Наставник: Драгана Блануша

ОНИ УВЕК РАДЕ НА ДАЉИНУ!

МОЈ ЈУНАК

Јунаци у бајкама, често су описани као да су они једини на свету. Мада, јунаци се, у ствари, налазе на сваком углу. Од деце јунака, који се храбро боре против болести, па до хуманих људи, који сваки дан доказују своју доброту. Ипак, поред свих њих, ја имам свог јунака, чија је улога у овом свету стварно незамењива.

Јунак, или да кажем јунаци, мог универзума су моји родитељи. Људи који су увек били ту за мене и који су моју срећу и тугу осећали као своју.

Епски јунаци су у песмама описани речима, али оно што их уздиже су у ствари њихова дела. А дела и подвизи на које су родитељи спремни за своју децу не могу да буду део песама и прича јер не постоје речи којима би се они описали.

Међутим, дела мојих родитеља су исувише велика да би остала непрепричана.

Сећам се, када сам била мала, како сам са татом ишла код зубара. Тада ми је то било страно и мало је рећи да сам се плашила, али са татом поред себе, бол нисам ни осетила. Тај догађај добро памтим од кад се догодио и он се нашао у скоро свакој мојој причи о тати. Поред тога, сећам се када ме је учио да возим бицикл или да пливам, што је са плашљивом и тврдоглавом децом било скоро немогуће.

Добро памтим и све тренутке са мамом. Како је она била ту са мном у болници и говорила да ће све бити у реду, након чега све јесте било у реду. И када ме учила да правим палачинке или ме водила у парк са сестром.

А у најлепшим сећањима су ми и сва наша путовања. Када смо ишли у Тител за татин рођендан, или када смо ишли у Будимпешту. Или сваки наш пут на море, који доноси нову авантуру...

Све су то успомене које ми радо остају у сећању...

Поред свих људи на свету, у мом животу сада, па и заувек ће најбитнији бити моји родитељи, моји јунаци...

Симонида Стошић, 6. разред, Одељење на даљину

ИСПЕЦИ ПА РЕЦИ

Драги читаоци, данас ћу да вам кажем шта треба да радите кад не знате шта ћете да кажете или муцате кад нешто причате.

Испеци па реци! Узмеш нека смрзнута слова из замрзивача ставиш их да се краве на природној температури. Затим, док чекаш да се то открави, дођеш до шпорета и ставиш ринглу на сто степени. Када се слова откраве, узмеш тигањ и ставиш мало сунцокретовог уља на њега. Кад то завршиш, мораш да узмеш два тањира и да у један ставиш јаја а у други презле и онда чекаш да се рингла загреје, и тигањ да се загреје, па идеш да видиш да ли су се слова откравила. То је знак да су спремна за печење. Сада пратите следећи корак! Узмеш једно слово и ставиш га прво у јаја, па у презле, онда га ставиш на тигањ намазан сунцокретовим уљем и све то радиш док не потрошиш сва слова. Само пази!!! Мораш да печеш док ти се слово не буде променило у светлобраон боју!!! Када си то све завршио, онда узмеш неку шољу и помешаш павлаку, мајонез и јогурт, и то ти је сос за твоја похована слова. И задњи корак: узмеш тањир, сос и похована слова и – уживаш у њима. Када то поједеш, моћи ћеш да причаш цео дан.

И ево, драги читаоци, надам се да више немате проблема са муцањем и са размишљањем шта ћете да кажете. Уживајте у вашим похованим словима и причању!!!

Марко Спасојевић, 6. разред, Одељење на даљину

ПЛАНИРАМ ЛЕТЊИ РАСПУСТ

За летњи распуст планирам да пре свега останем мало у Београду, да се дружим са својим другарима. Да играмо кошарку, фудбал, жмурке, тенис и возимо бицикле.

Али не планирам да цео летњи распуст проведем у Београду, већ ћу да одем код бабе и деде на село. У селу имам млађег брата који иде у шести разред основне школе. Ми се онда цео летњи распуст дружимо: купамо се у базену, тренирамо, пуцамо пиштољима на воду, играмо кошарку и фудбал. Пред спавање легнемо на траву, гледамо у звезде и причамо. Често идемо у шуму, онда шетамо до старе воденице и оно што успут нађемо то и поједемо. Помажемо бабама и дедама око животиња и воћа, обично смо ту и кад се беру шљиве. Одемо ујутру око шест сати и беремо све док не „упекне“ сунце, онда одемо до куће по доручак, па се вратимо у воћњак и у воћњаку доручкујемо.

Обично доручкујемо врућу погачу, кајмак, пршуту, и кувана јаја. Брати ја предвече седнемо на бицикле и возимо се до другог села. Често печемо роштиљ и рибу са својим рођацима јер је мој деда за то мајстор. Увече запалимо ватру на сред дворишта, уживамо и печемо кобасице. Често идемо на језеро у близини и купамо се, а имамо и велики базен у дворишту.

У селу планирам да останем до почетка августа, док родитељи не дођу по мене. Знам да ће ми овај распуст проћи одлично, јер су ми мама и тата рекли да све може да буде као што сам ја испланирао.

Миљан Килибарда, 7. разред, Одељење на даљину

Наставник: Ивана Ковачевић

Радове одабрала Јадранка Вељовић, наставник српског језика

